

[Undervisningsministeren.]

sering ville kræve opbygning af et særdeles bekosteligt pædagogisk personale i de enkelte amtskommuner, uden at det centrale tilsyn af den grund ville kunne undværes. Dette tilsyn er på gymnasie- og HF-feltet navnlig af betydning, fordi uddannelserne er kompetencegivende, hvorfor kravet om et ensartet niveau for disse uddannelser bliver særlig fremtrædende.

Betragtningen fra Gymnasieskolernes Lærerforening om, at statsskolernes eventuelle overgang skulle medføre pædagogisk uensartet styring, tør jeg ikke ganske afvise, idet bortfaldet af statsskolerne som styringsfaktor og model for driften ikke alene af kommunale og amtskommunale, men også af private gymnasieskoler, reducerer direktoratets muligheder for at sikre, at de samme principper lægges til grund for driften af skolerne i den amtskommunale regie. Undervisningsministeriet er opmærksom på ulemperne ved en sådan udvikling, men mener dog, at disse vil kunne imødegås, om fornødent ved en styrkelse og udbygning af reglerne for det pædagogiske tilsyn.

Af *Ib Christensen* (DR) til socialministeren (11. september 1974):

„Hvad agter ministeren at foretage for at tilskynde børneværnene til i højere grad at anvende familiepleje fremfor institutionsanbringelse?“

(Spm. nr. 423).

Begrundelse.

Ifølge en netop offentliggjort rapport fra socialforskningsinstituttet var kun 21 pct. af de i alt 13.285 børn, som i 1972 var anbragt uden for hjemmet, i privat pleje. I øvrigt fremgår det af undersøgelsen, at det er uhyre sjældent, at et institutionsbarn senere flyttes til familiepleje.

Det synes ifølge undersøgelsen nok så meget at være forældrenes og børneværnenes tarv fremfor børnenes, der tages hensyn til. Forældrene synes at frygte for at miste kontakten med deres børn, når der er tale om familiepleje, og børneværnene finder det måske nemmere og mindre problematisk at institutionsanbringe børn fremfor at sende dem i privat pleje.

I betragtning af, at familiepleje i langt de

fleste tilfælde er at foretrække af hensyn til barnets psykiske udvikling, og under hensyn til, at familiepleje er langt billigere end institutionsanbringelse, forekommer det rimeligt at overveje, om det offentlige ved bistand til f. eks. plejehjemsforeningerne kan medvirke til at fremskaffe flere egnede plejefamilier.

Der synes under alle omstændigheder at være behov for ved egnede midler at tilskynde de involverede myndigheder til i større omfang end hidtil at benytte familiepleje.

Socialminister *Jacob Sørensens* svar (17. september 1974):

I anledning af hr. *Ib Christensens* spørgsmål kan jeg indledningsvis oplyse, at det er rigtigt, at det i lov om børne- og ungdomsforsorg er fastslået, at børn, som anbringes uden for hjemmet, så vidt muligt skal anbringes i familiepleje, hvis for sorgen ikke påregnes at blive ganske kortvarig. Det er også rigtigt, at man ikke helt har kunnet leve op til lovens intentioner, bl. a. fordi det har været vanskeligt at skaffe egnede plejehjem.

Til belysning af det antal børn og unge, det her drejer sig om, kan jeg give følgende tal:

Pr. 31. marts 1973 var der anbragt 14.178 børn uden for hjemmet — af disse var 3.510 anbragt i privat pleje, mens resten var anbragt på anden måde f. eks. i børne- og ungdomshjem, i lære, på kostskole osv. Det svarer til ca. 25 pct. af det samlede antal børn og unge anbragt uden for hjemmet. Pr. 31. marts 1966 var det tilsvarende tal ca. 13 pct., pr. 31. marts 1970 var tallet ca. 16 pct., og pr. 31. marts 1972 var tallet ca. 20 pct.

Som det fremgår af disse tal, har man i de senere år forstærket bestræbelserne på at anbringe børn og unge i privat pleje. Denne tendens til en øget anvendelse af privat pleje som anbringelsesmulighed er blevet støttet af de centrale myndigheder, og der har været en stigende vilje i børne- og ungdomsværnene og plejehjemsforeningerne til at finde plejehjemspladser.

Når man drøfter spørgsmålet om, i hvilket omfang de involverede myndigheder kan tilskyndes til at benytte familieplejen som anbringelsesmulighed, må man imidlertid være opmærksom på, at børne- og ung-